

SZÉPSZAVÚ NYÁR (Tolnay Klári emlékére)

*„S küzdve az idővel, mely elragad,
Mert szeretlek, én feltámasztalak.”
Shakespeare: XV. szonett*

ó a tisztelt publikum ó a nagyérdemű
ó a siker örökös láz
éjféli csend és éjféli vágy

égit muzsikált élt a színház

oly gazdag évek jártak
pergett a film
öröm és bánat
szavak szálltak szerte
szerte a világnak

s egy kép egy arc
egy hajnali harmat
ki thalia földjén hajtott bizalmat

lombja dúsult minden kedves ágnak
s ím örök e lomb örök
öntözi a bánat

hangod hallom az éjféli csendben
a súlyos függöny
ám legördült

ezernyi arcod mégis él bennem
szíved az örök
már nem évül

csillagok fürödnek fénytengeredben
egy szó egy kép a százsínű táj...

újra sajdul és sajdul rendületlen

ó elmúlt már ó hol van már
ó hol vagy már
te szép-szavú nyár...

2014-01-29

(KÉPZELT)
NÉGYSZEMKÖZT TOLNAY KLÁRIVAL

a taps a taps a mélyvizű mámor
örök kenyér a sok tenyér mely
tüzével pártol űz tovább a végtelen
úton s így tudom szeret a szívemnek
oly kedves tábor s bátor-talan
lelkem így újra bátor talán s nem rettent
sem veszély sem távol a végtelen
óceántól s gyenge létem sem törí
sem vihar sem törékeny női voltam
voltam aki voltam s vagyok s vannak a
nagyok s a nagyok közt aprócska biztatásra várva
várva a napra
hogyan együtt nőjünk nagyra
együtt nőjünk nagyra...
nagyra magasra

2014-01-30

BÚSVIRÁGÚ ÜZENET

(Tolnay Klári emlékére)

Szépen szóló szonett helyett búsvirágú üzenet:
Krizantémok közé rejtett, hozzád írtam, rólad szól,
lelkem komor búját víve, messze szálló harangzó.
Szemed tiszta tükrét őrzi az utolsó kikelet,

koszorúmba belefűzött, neked őrzött szeretet.
...mert a halál el nem választ! Tiéd volt a legszebb szó:
öröm, szenvedés, küzdelem, és siker – most búcsúzol.
Ó a sok drága szó! Virágoskertje a léleknek –

Ott őrzöd mind-mind emlékkönyv-szívedben lenyomatát;
ezer évek, múló napok, letűnt korok hunyt tüzét
szitottad új, bíborfény nyárba, s tüzed a lángoló

tisztafényű vulkán ontotta tombolón özönét,
nem féltve titkát, szívének minden kincsét, aranyát,
szórta nyarát nemesen, büszkén, de nincs már arra szó...

II.

*„Add neki gyűrűm, hisz szívem ura,
S kérd, jöjjön el a végső búcsúra.”**
S mentünk mi, mentünk, búsan mindahányan,
szívünkben kín, lelkünk feketegyászbán.

Szívét, mint gyűrűjét, nekünk adta.
Volt-e erőnk a végső búcsúra?
A test, oly tehetetlen, árva és néma.
Szíved kísért ott, és szellemed azóta.

Jöjj hát! Élj, játssz, dalolj tovább velünk!
Ezer öröm, mit adtál s adsz nekünk.
Ne félj! Ne várj már tőlünk több vigaszt.

Te voltál az erős! Nekünk, te adtad azt!
S míg létezünk, mi hiszünk, szeretünk,
hosszú lesz még utunk – maradj velünk!

**Shakespeare: Rómeó és Júlia*

ÖKO (In memoriam, Tóth Árpád)

emlékeimben élnek még
büszke nagy hegyek
zöld-óriások
pompás fellegek

kies tájak puszták
mélyen zúgó folyók
kék-lelkű tengerek
örök álmodók

mert nincs nincs már
több boldog sziget
sehol a földön
nincs nincs már sehol

csak emlékeimben zengenek

zöld-óriások
pompás fellegek
fényes hős csaták
messzi nagy hegyek

...mert mind vesztettünk már

mi győztesek
mind mind az ég alatt
szemét hunyja a föld
ez már nem nyári alkonyat

KINCS A PAGONYBAN

(Vers, öt-tíz hangra)

Komoly vagyok ez a Pagony,
tudja aki tudja,
komoly erény a sok remény,
s egyre visz az útja.

Velence, Bécs, Melk, vagy Sopron,
Szatmár, Tákos, Nyírség:
mennyi közel, mennyi távol
s mind megannyi szépség.
Mind megannyi szépség.

*

Hívság, szépség, álom, mennyi
a világon! Ebből lesz
a sok-sok emlék! – Albertina,
Belvedere –, imádom!

Járunk, kelünk, sok éve már,
Máriánkkal, immáron,
lent a földön is az égen,
s szeme rajtunk, vigyázón.
Szeme rajtunk, vigyázón.

Kalandozunk, mi Pagonyok,
városban, vagy cserjésben,
földkörüli útjainkat,
Ő szervezi serényen.

S ki eltéved, újra meg lesz!
Túllépünk a bánaton.
Nincs közöttünk külön harc,os,
ezt nyugodtan mondhatom!
Ezt nyugodtan mondhatom.

S estefelé, mikor a szusz
úgy néz ki, hogy fogyóba',
ráncba szedi kis csapatunk,
hazavisz a pagonyba.

Elfáradtunk? Mi ezt sosem
ismerjük be igazán,
új erőnknek nincsen híja,
jelmondatunk: Csak lazán!
Jelmondatunk: Csak lazán!

S biztatjuk az új tervekre,
új utakról álmodunk!
Oly jó együtt, Veled együtt!
Te tudod, mit akarunk!

Mária! Itt lent a földön,
Te vigyél új utakra!
Sokáig még, úgy, mint eddig!
Hallgatunk a szavadra!
Hallgatunk a szavadra!

A bécsi Art.Pagony-túra emlékére, Bagi Máriánknak
szeretettel: Hódmezővásárhely. 2014. április 26.

A Csoport:

FEKETE, FEHÉR

Fekete, fehér, igen, nem,
régi dal szól a szívemben.
Kopott az ősz és hallgatag,
vörös levélen sír a Nap.

Lassul a ritmus, bús a húr,
magas és mély oly fájón szól,
vörös levélen sír a Nap,
kopott az ősz és hallgatag.

Régi dal szól a szívemben,
fekete, fehér, igen, nem,
fekete, fehér, igen, nem,
tavasz és tél a szívemben.

Dobban a ritmus, zeng a húr,
hiszen a nyár is bent dalol!
Fekete, fehér, igen, nem,
tavasz és nyár van szívemben.

Dobban a ritmus, zeng a húr,
amíg a nyár is ott dalol!
Amíg a nyár is ott dalol,
dobban a ritmus, zeng a húr.

Fekete, fehér, igen, nem,
tavasz és tél a szívemben.
Kopott az ősz és hallgatag,

vörös levélen sír a Nap.

VALAKI JÖTT

Kárász József emlékére (Epitaphium)

...valaki jött a széles pusztaságból
jött kisutcák kopott járdakövein
érdes eszmék csöndes-bús igék
szemzettek rügyet ifjúi álmain
mily nagy volt a lelke s szerény ő maga
hatalmas szív végtelen róna
kéklő ég szegények bátor
perzselő kétség és tántorgó éhség
mint álmos csorda búsult a táj
sivár szegény ezernyi veszély
a súlyos lét s könnyű a halál
történelmet írtak akkor a lapok
pipacsok sírták halottá a hajnalt
vért a föld vért a szív is
bús holnapok ültek sötét ravatalt
még is dobogtak ott a szívek
kivált egy messze messze zengte a dalt
hisz fény sejlett ékes szavában
hívta és hitte a diadalt...

Kárász József 1914-1996

LEVELEK A SZÉLBEN

kering kereng
s le hull az enyhe légben
mint lusta felhő az alkonyat
gondolatok úsznak a múló fényben
tovatűnnek tűnnek
mint eltévedt pillanat

minden vers egy hulló levél
mit útra bocsájt az alkonyat
lengé szél szárnyán csillanó bross
utazó gondolat
suhan repül vagy ring soká
a messzi gazdag csendben
mint örökhagyó aprócska mag
bensejében gyökeret rejtve
mi szép
száll ezer éveken
száll sötét éjeken át
millióktól víve egyetlen szem
örökítő anyagát

lám
egy porszem a lét
porszemnyi láthatatlan jel
piciny mag
lehulló levél
mégis él
él ha kell

kering kereng
s le hull az enyhe lé gben
mint lusta felhő a gondolat
levelek ú sznak a múló fé nyben
tovatún nek tűnnek
mint elté vedt pillanat

MÁRTONNAPI LIBAIDILL

Mikor liba voltam,
két gúnárral jártam.
Este kilenc után
bébi-dollban háltam,

most meg ideültem
fehértányérodra,
markold meg a combom,
harapj bele nyomban!

SZAVAK

Egyre nyílnak már...

Szavak bújnak ki a csendből,
mint feltörő hóvirág,
fehér-hajnalt álmodva,
egy nagy szűzi-réten át –

egyre nyílnak már...

betöltenek utcát, teret
a csend-szívű virágok,
mégsem menthetik meg őket,
ezt a kutya világot!

VOLT EGYSZER EGY LÁNY

volt egyszer egy lány
egy szép-szemű tavasz
volt egy hosszú út
azt hiszem igaz

volt egy hosszú út
alig hiszem alig hiszem
volt egyszer egy lány
azt hiszem azt hiszem

öröm az az idő melyet az ember megérhet
legyen bár enyém vagy tied az az élet
mert itt ragyog bújával bajával keservével
valami szép és kimondhatatlan
valami űz hajt lankadatlan
s csak telnek múlnak az évek
bár van kinek csak perc
van kinek egy emberöltő az élet

ne sírj ne félj az időtől
hisz csak a világ végtelen
de a végtelen tengerébe visz

az emlék s az értelem

mintha itt élne bennem még egy régi kép
egy régi gondolat
a legelső emlék egy szélfűtta lomb alatt
talán csak álom volt de még is szép
és lesz tovább is
és lesz tovább még
volt egyszer egy lány
egy szép-szemű tavasz
volt egy hosszú út
azt hiszem igaz

volt egy hosszú út
alig hiszem alig hiszem
volt egyszer egy lány
azt hiszem azt hiszem

Születésnapjára, Dr. Cserjés Katikának 2014. 07. 16.